Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X
nr. 17 (699) * joi 23 aprilie 1959 * 8 pag.
30 bani

Citiți în paginile 4 și 5:

Vladimir Ilici Lenin

Au trecut 89 de ani de cînd, în casa inspectorului școlilor primare din gubernia Simbirsk, Ilia Nikolaevici Ulianov, s-a născut un fiu, Vladimir, al cărui nume avea să străbată meridianele lumii, nume purtat de muncitorii de pretutindeni ca pe un steag de luptă, nume înscris în milioane de inimi.

In Rusia acelor ani, bîntuită de foamete și mizerie, sîngeroasa orînduire taristă înăbușea orice năzuință democratică, temnițele erau pline, iar poporul obidit își cînta numai în cîntece suferința.

Dar la Simbirsk, se născuse Lenin...

Se născuse cel care avea să devină mai tîrziu unul dintre cei mai mari teoreticieni și conducători ai proletariatului mondial, neînfricat luptător și conducător al revoluției proletare, întemeietor al celui mai puternic și mai uman partid din istoria omenirii — gloriosul Partid Comunist al Uniunii Sovietice.

Lenin a urmat liceul în orașul natal, terminîndu-l în mod strălucit, cu medalia de aur. Și acum se păstrează cataloage în care, în dreptul numelui lui Volodia Ulianov, erau înscrise numai note foarte mari. De timpuriu, el a cunoscut comorile măreței literaturi ruse, știa pe de rost mii de versuri din Pușkin, Krîlov și Lermontov și cunoștea lucrările lui Cernișevschi și Dobroliubov. Era un școlar prietenos și colegii îl îndrăgeau pentru agerimea sa, pentru felul deschis de a privi viața. In lunile de iarnă, alerga la iaz și patina, iar seara, acasă, în jurul samovarului, se aduna toată familia, ascultînd poveștile spuse de Ilia Nikolaevici, ori de soția sa.

Avea șaptesprezece ani, cînd fratele său mai mare, Aleksandr Ilici, a căzut răpus de gloanțele țariste. In timpul studiilor, pentru participarea la mișcarea cu caracter revoluționar a studenților, Lenin a fost arestat și deportat în satul Kokușkino din gubernia Kazan. In 1895 a fost din nou arestat pentru activitatea sa în cadrul cercurilor marxiste, iar peste doi ani a fost trimis în deportare în satul Sușenskoe din gubernia Enisei, pe meleaguri veșnic acoperite de zăpadă.

Lenin a devenit conducătorul recunoscut al proletariatului rus și prin lupta sa neobosită și-a atras dragostea oamenilor muncii de pretutindeni. In noaptea de 7 noiembrie 1917, de la Smolnîi, marele conducător, îmbrăcat în hainele lui simple, înconjurat de muncitori și soldați, a condus lupta spre victoria definitivă. Cel mai modest și mai uman dintre oameni — cum

avea să-l numească Maiakovski — avea mii de prieteni în rîndurile oamenilor muncii, cu care se sfătuia, ascultîndu-le bucuriile și necazurile.

Imaginile fotografice care ne-au rămas ni-l înfățișează pe marele Ilici vorbind la adunări și congrese, cu gesturile sale cunoscute, scăpărător de inteligență și de dragoste pentru oameni.

Ideile lui Lenin au îmbogățit marxismul și tezele sale și-au găsit pe deplin confirmarea în istorie.

Poporul sovietic a purtat sus steagul victoriilor sale în munca de consolidare a statului socialist, începînd, în zilele noastre, construcția desfășurată a comunismului.

Gîndurile întregii omeniri se îndreaptă în aceste zile spre Uniunea Sovietică, țara sputnicilor și a rachetei cosmice, spre liniștitul oraș de pe Volga, unde s-a născut, acum 89 de ani, nemuritorul Vladimir Ilici Lenin.

GHEORGHE TOMOZEI

Vladimir Maiakovski

(fragment)

...Cuvinte, voi
în timp —
chiar cele mai de soi —
tocite buchii,
ca unor pantaloni purtați
vă ies genunchii!
Eu, un cuvînt
mă lupt să strălucească
s-arate pentru-oricine
veșnic nou,
„PARTIDUL"...
cu nemuritor ecou
în tot ce-i conștiință omenească.
Să fii singur!
Cui îi trebuie asta?
Glasul unuia singur
— piuit pirpiriu.
Și cin' să-l auză?
Poate numai nevasta,
dacă nu e la piață
și nu vine tîrziu.
Partidul
e însă
adînc uragan
de glasuri sudate,
nici unul în coadă;
el sparge
redutele-oricărui dușman,
cum crapă
timpanele
în canonadă.
Partidul —
milioane de umeri de fier
unul de altul sprijiniți,
cît e-naltul.
Cu partidul
construcții
înălța-vom spre cer,
ținîndu-ne strîns
unul de altul.
Partidul —
coloana vertebrală a clasei.
Partidul —
nemurirea cauzei noastre.
Creierul clasei,
cauza clasei,
puterea clasei,
gloria clasei, —
iată partidul.
Partidul și Lenin —
frați gemeni.
Istoria-mamă
îi socoate asemeni.
Iar noi,
spunînd: Lenin —
partidul numim,
partidul noi spunem —
la Lenin gîndim.
Și azi
se-mbulzesc
căpățîni în coroană,
și burjui,
stoluri negre,
ca ciorile-n iarnă;
dar muncitoreasca
lavă
dă goană,
prin craterul partidului
izbucnește, răstoarnă...

In romînește de CICERONE THEODORESCU

FLUTURA CRAVATELE ROȘII

Primele acțiuni

Incă patru școlari au intrat în rîndurile organizației de pionieri: Vereș Mircea, Popovici Aurica, Daina Angela și Moțoc Alexandru. Primii trei sînt în clasa a III-a, iar Moțoc — într-a IV-a. Și toți au fost emoționați, deopotrivă, în ziua aceea, cînd au primit cravatele roșii. Ceremonialul pionieresc... discutarea lor în cadrul adunării... apoi, clipa în care au devenit pionieri... „Făgăduiesc să învăț și să mă comport în așa fel încît să devin un cetățean demn al scumpei noastre patrii, R.P.R."... A fost o clipă de neuitat. Poate cea mai frumoasă din cîte trăiseră pînă atunci!

Și, chiar de a doua zi, au pornit la lucru, alături de ceilalți pionieri ai unității de la Școala de 7 ani din comuna Cefa, raionul Salonta. Primele adunări de grupă... Primele sarcini... Angela a scris un articol pentru gazeta de perete a clasei. Vereș Mircea a povestit, într-o adunare de grupă, desfășurarea acțiunii din filmul „Cîinele grănicerului"...

Nu se dădeau înapoi de la nici o treabă. Ajutau peste tot — unde era nevoie — după puterile lor. De asemenea, au participat la acțiunea de curățare și pregătire a lotului școlar pentru culturile de primăvară, la curățirea izlazului, au săpat, au strîns cocenii rămași încă de anul trecut pe cîmp, au strîns fier vechi...

In vacanța de primăvară au participat la concursurile sportive organizate în cadrul clubului deschis în școală, la serile de ghicitori și basme, la „duminicile vesele"...

Și, dacă la toate acestea mai adăugăm și faptul că, în catalog, în dreptul numelui lor apar mereu note bune, vă veți da seama și mai bine că cei patru pionieri se străduiesc să se comporte întocmai cum au făgăduit în fața întregii unități, atunci cînd au primit cravatele roșii.

EMIL DOBRESCU

Din viața pionierească

Impreună și la joacă, dar și la învățătură, iată adevărata prietenie!

1. Îndatoririle pionierilor sînt:

. . . .

„B—SĂ INVEȚE CU HARNICIE, SĂ FIE DISCIPLINAT IN ȘCOALĂ ȘI IN AFARA ȘCOLII, SĂ RESPECTE PE INVĂȚĂTORI, PROFESORI ȘI PE CEI VIRSTNICI".

(Din „Regulamentul organizației de pionieri din Republica Populară Romînă").

A început trimestrul trei. Acesta este un trimestru hotărîtor. In cursul lui, pionierii care și-au însușit cum se cuvine cunoștințele căpătate în primele două trimestre și le vor consolida, vor deveni mai stăpîni, mai siguri pe ele. Pe de altă parte, aceia care nu s-au străduit îndeajuns pe primele trimestre, au acum prilejul să se îndrepte, să-i ajungă din urmă pe fruntași

De aceste lucruri, deosebit de însemnate, activele pionierești trebuie să se ocupe cu stăruință începînd de acum și pînă în ultima zi a anului școlar. Atît în programele de activități ale unităților și detașamentelor cît și în caietele de sarcini ale grupelor, sarcinile privind munca de învățătură trebuie să ocupe un loc însemnat. Colectivele de conducere ale unităților și detașamentelor trebuie să se sfătuiască cu tovarășii diriginți și învățători asupra situației la învățătură pe trimestrul II și să ia măsuri pentru munca de învățătură pe trimestrul III.

Ințelegînd aceste îndatoriri de seamă ale sale, activul pionieresc al unității de la Școala medie Fetești-Gară, raionul Fetești, s-a adunat, nu de mult, într-o consfătuire de lucru operativă, în care s-a discutat tocmai despre aceste măsuri.

Colectivele de conducere au cuvîntul

Consfătuirea a început firesc, cu vioiciune. Președinții de grupe și de detașament care participau știau mai de mult despre ce se va discuta și se pregătiseră temeinic. Cîțiva veniseră chiar cu unele referate dar Dragomir Victoria, președinta unității, spuse zîmbind:

— Ce-ar fi să lăsăm de-o parte referatele acestea? Doar știm cu toții ce-am făcut bine și ce n-am reușit să realizăm pînă acum!

Să vorbim pe scurt dar hotărît, pionierește!

Bănică Doina, președinta detașamentului clasei a IV-a se înroși, apoi puse de o parte foile din care începuse să citească și continuă, cu glasul sigur:

— La noi, în detașament, am reușit să fim mai sîrguincioși în ultima vreme. Ajutată de pioniera Enescu Mihaela, Marinescu Florica învață acum mai bine, obține note mari. Cu Petcu Vasile însă nu știm ce să mai facem; învață tot la fel de slab și e la fel de indisciplinat ca și în trimestrul întîi! De curînd, s-a împrietenit cu Panait dintr-a VI-a B, și mi se pare că de atunci s-a făcut și mai gălăgios. Noi ne-am hotărît să nu mai vorbim cu Petcu!

Președinta unității a privit cam supărată pe aprinsa Doină;

— Ascultă, Doina. Că pe Florica ați ajutat-o să învețe mai bine și ați reușit, e foarte bine. Dar că v-ați hotărît să nu mai vorbiți cu Petcu, e rău. Ce hotărîre mai e și asta? Oare detașamentul vostru e atît de slab încît nu-l poate convinge altfel pe Petcu să se îndrepte? Auzi, „nu mai vorbim cu el!" Crezi că ăsta-i cel mai bun mijloc de a-l ajuta?

Doina, care ascultase totul cu atenție, se înroși din nou:

— Eu... noi... Cel puțin, președinta detașamentului clasei a VI-a B să vorbească cu Panait și să-i spună să-l lase în pace pe Petcu!

— Foarte bine, așa voi face, interveni Comănici Ecaterina, președinta detașamentului clasei a VI-a B. Dar voi?

— Noi... Noi o să mai stăm de vorbă cu Petcu într-o adunare de detașament, vom discuta și cu părinții lui, vom merge mai mulți să ne facem lecțiile împreună cu el...

— Așa, da! Trebuie să-l ajutăm pionierește.

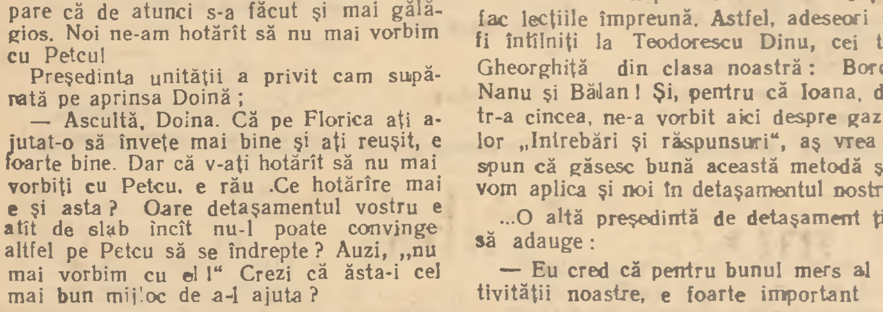
Luă cuvîntul Trache Ioana, președinta detașamentului clasei a V-a.

— Pe noi, și gazeta de perete ne ajută la învățătură. O dată, după ce am văzut că Beucă Dumitru nu vrea să se apuce serios de carte, l-a luat în primire gazeta; articol satiric, titlul mare, caricatură! O zi întreagă bietul Beucă a arătat la față ca o sfeclă, dar a doua zi a venit la școală vesel, bine dispus, ...și cu toate lecțiile învățate! Bineînțeles, noi ne ajutăm între noi și altfel. Ne controlăm unul altuia caietele de teme. Ne facem lecțiile împreună. Avem în clasă o gazetă „Intrebări și răspunsuri", la care se pun întrebări privind diferitele materii și apar răspunsuri semnate de către tovarășii profesori de specialitate...

— Noi, cei dintr-a șaptea, ceru cuvîntul Alexe Emilia, președinta detașamentului clasei a VII-a A, trebuie să muncim mai mult; la sfîrșitul anului școlar ne așteaptă două examene destul de grele. De aceea mulți dintre noi s-au pus serios pe învățătură. Cei care învață mai slab se adună la cîte un pionier bun la carte și-și fac lecțiile împreună. Astfel, adeseori pot fi întîlniți la Teodorescu Dinu, cei trei Gheorghiță din clasa noastră: Bordei, Nanu și Bălan! Și, pentru că Ioana, dintr-a cincea, ne-a vorbit aici despre gazeta lor „Intrebări și răspunsuri", aș vrea să spun că găsesc bună această metodă și o vom aplica și noi în detașamentul nostru!

...O altă președintă de detașament ținu să adauge:

— Eu cred că pentru bunul mers al activității noastre, e foarte important ca înșiși membrii activului pionieresc să fie cei mai buni la carte, exemplu pentru toți! Astfel, autoritatea colectivelor de conducere se va întări, iar pionierii vor respecta măsurile care vor fi luate.

Neguță Ana, din clasa a VI-a A a Școlii medii nr. 11 din București a luat nota 4 la romînă. Pentru aceasta, ea a fost chemată de urgență în fața colectivului de conducere al detașamentului.

Mai întîi vor fi remediate lipsurile

Discuțiile purtate au fost variate, interesante. Cu ajutorul lor, au ieșit la iveală, în afară de succese, și unele lipsuri care vor fi de îndată îndepărtate. Astfel, s-a constatat că:

— unii președinți de detașamente nu cunosc exact situația la învățătură, notele fiecărui pionier și școlar. Din această pricină, ei nu pot să știe bine cine trebuie ajutat mai serios, cine trebuie stimulat etc.

— în unele programe de activități, sarcinile privind învățătura și disciplina au fost trecute formal. De exemplu, în unele programe de activități se spune cam așa: „Invățătura. Răspunde colectivul de conducere. Se îndeplinește de la data cutare la data cutare". Se vede îndată că un asemenea fel de a pune în programul de activități problema învățăturii e pur și simplu formal. Bine era dacă, în dreptul acestui punct, se prevedea clar cînd, unde și cum vor avea loc cutare adunări cu temă legate de anumite materii, discuții privind situația la învățătură etc., etc.

— acei școlari și pionieri care vin cîteodată cu lecțiile neînvățate, obțin note slabe, sînt neatenți la ore, nu sînt întotdeauna trași pe loc la răspundere de către grupă sau detașament, sau puși cît mai repede în discuția unei adunări.

— gazetele de perete nu publică destule caricaturi, epigrame împotriva celor care se delasă la învățătură, trag chiulul sau, dimpotrivă, învață „papagalicește", sînt prea retrași etc.

Scoțînd la iveală aceste lipsuri, activul pionieresc a hotărît să le îndepărteze cît mai repede. De aceea s-a trecut la:

Propuneri pentru viitor

Și aici pionierii din activ s-au dovedit entuziaști și hotărîți să dea un nou imbold muncii de învățătură. Astfel, s-a propus, printre altele, ca:

— colectivele de conducere să cunoască și să se ocupe de situația la învățătură a pionierilor.

— să se organizeze adunări cu temă legată de anumite materii, jocuri de matematică distractivă etc.

— pionierii care obțin note slabe, nu-și scriu temele, sînt indisciplinați, să fie criticați în fața grupei sau a detașamentului.

— să se organizeze întîlniri cu muncitori fruntași, din ramuri de producție apropiate de unele materii.

— ajutorul dat de către cei mai buni, celor rămași în urmă, să se întărească. Aceștia din urmă să fie ajutați să repete capitolele la care au nelămuriri, să-și împartă timpul, să învețe organizat.

— pentru ajutorarea celor rămași în urmă la carte, colectivul de conducere să stea de vorbă și cu părinții acestora.

— în programele de activități, sarcinile privind învățătura și disciplina să fie înscrise odată cu diferite acțiuni concrete privitoare la realizarea lor.

— Bibliotecile claselor să fie mărite și numărul cititorilor să crească.

...Propunerile au fost multe și variate. Ele au plăcut tuturor pionierilor din activ și le-au încuviințat. De altfel, multe dintre aceste propuneri vor fi trecute deîndată în programul de activități al unității de pe trimestrul III și în programele lunare de activități ale detașamentelor în dreptul rubricii „învățătură și disciplină".

Acestea însă, bineînțeles, nu vor constitui singura activitate a pionierilor pe trimestrul III. Invățînd din ce în ce mai bine, ei vor obține în același timp succese și în acțiunile patriotice. (strîngerea fierului vechi, sădirea puieților, înfrumusețarea satului) în activitățile cultural-artistice, sportive.

Noi le dorim deci mult succes pionierilor de la Școala medie Fetești-gară, și totodată, le dorim succes și celorlalte active pionierești din țară care, urmînd exemplul celor din Fetești, vor organiza asemenea consfătuiri.

AL. OVIDIU ZOTTA

Pentru ca orașele și satele patriei să fie cît mai frumoase

La Bacău

Tineretul patriei noastre traduce în viață indicațiile Plenarei a VI-a a C.C. al U.T.M. Chemarea plenarei a mobilizat mii și mii de tineri în frunte cu utemiștii în acțiunile pentru înfrumusețarea orașelor, satelor, locurilor lor natale. Iar pionierii dau pretutindeni o mînă de ajutor fraților mai mari, utemiștii.

★

Trompetele și tobele pionierilor au trezit orașul Bacău din somn. Era într-o duminică dimineața. Soarele își răspîndea razele călduroase peste întreg orașul. Pe străzi, sute de pionieri, echipați cu tot felul de unelte, se îndreptau spre locul de muncă. In această zi, au pornit la muncă patriotică peste 2.500 de pionieri. Fiecare școală își avea dinainte locul de muncă stabilit. Către prînz au început să sosească primele rezultate:

— Pionierii Școlii de 7 ani nr. 1 și nr. 3 au curățat și amenajat parcurile „Proletarul" și „Libertății".

— La nivelarea șoselei care duce spre comuna Călugăra, au muncit și s-au evidențiat pionierii Școlii de 7 ani nr. 6 din cartierul C.F.R.

— Școlile medii nr. 1 și 2, Școala pedagogică, precum și Școala de 4 ani nr. 1 din cartierul Gherăiești, au curățat parcul „Gherăiești" și au săpat gropi pentru sădirea pomilor. Pionierii acestor școli s-au angajat să facă din acest parc cel mai frumos din oraș.

— Pionierii de la toate școlile din oraș au alcătuit echipe de curățenie care și-au adus contribuția la curățirea orașului prin piețe, în centru și la gară.

★

Mulți pionieri s-au evidențiat în această zi de muncă patriotică. Dar în mod deosebit, cei 68 de pionieri ai Școlii de 4 ani nr. 1 din Gherăiești în frunte cu tovarășa Enăciuc Georgeta, instructoarea lor. Pionierii acestei școli efectuează zilnic sute de ore de muncă patriotică la școala care se construiește în cartier și care va intra în funcțiune în toamna acestui an.

★

Soarele era la amiază, dar pionierii nu se indurau să lase munca. Parcurile, șoselele, străzile, întregul oraș fremăta de tinerețe și de voie bună. Munca era în toi. Cravatele roșii fluturau la adierea lină a vîntului, iar copiii cîntau:

„Flutură, cravata mea!
Vîntul te va legăna.
Eu cu tine mă mîndresc
Și muncesc și mai cu spor
Cînd la gît te simt cu dor".

MARIA NEGREA

PARTIDUL NE-A DARUIT

Pentru cei mai tineri locuitori ai orașului Victoria, prin grija partidului și a guvernului s-a construit această minunată clădire: Căminul de copii. Părinții pot fi liniștiți la locul de muncă. Copiii lor își petrec timpul sub îngrijirea atentă a educatoarelor învățînd primele poezii, cîntece și jocuri.

Ei ne fac cinste

Primul pe lista fruntașilor la învățătură din Școala medie „Frații Buzești" din Craiova este președintele unității Eugen Borcoci, care la toate materiile are numai medii de 10

O altă fruntașă a unității este Cătălina Popescu, din clasa a VI-a B. Ea este președinta detașamentului nr. 7, detașament fruntaș pe unitate.

Despre Liliana Gîdea se pot spune aproape aceleași cuvinte ca acelea pe care le-am spus despre ceilalți doi fruntași. Și ea are numai medii de 10 și, ca președintă de detașament, nu a lăsat nici pe pionierii din detașament să rămînă în urmă la învățătură.

Spartachiada pionierilor și școlarilor

RĂSFOIND FOILE DE CONCURS

Acum, la cîteva zile de la însemnatul eveniment sportiv — etapa regională a Spartachiadei pionierilor și școlarilor, să revedem încă o dată foile de concurs. Acelea din regiunea Oradea, de pildă...

FOTBAL

Pe primul loc s-a clasat echipa Școlii medii din Marghita. Și cînd te gîndești că nimeni nu se aștepta la o asemenea performanță! Nici chiar componenții acestei echipe. Primul meci — primele emoții. Poate și din cauză că, pînă atunci, echipa din Marghita nu mai jucase în fața atîtor spectatori. O dată însă cu prima acțiune frumoasă, construită în fața porții adverse, jucătorii din Marghita au devenit stăpîni pe sine și au început să acționeze cu mai mult curaj. Primul meci — prima victorie... Au urmat, apoi, încă două și... iată-i calificați în finală, alături de pionierii de la Școala medie nr. 1 din Oradea. Meciul decisiv... Jucătorii ambelor echipe sînt emoționați. Cîștigătorii vor merge la Timișoara, la etapa pe zonă... Dar și de astădată victoria a fost de partea celor care au jucat mai bine și au știut să-și păstreze calmul: a jucătorilor echipei Școlii medii din Marghita.

VOLEI

...La volei-băieți, s-au întîlnit — în finală — echipa Școlii de 7 ani Criștior (raionul Lunca Vașcăului) cu aceea a Școlii de 7 ani din Șimleul Silvaniei. Primul set a fost cîștigat de cei din Șimleu cu 15—6. Bucurie! In al doilea set însă, pionierii din Criștior, încurajați de spectatori, își revin și reușesc pînă la urmă să cîștige: 15—7. De astădată sînt bucuroși cei din Criștior. Fazele palpitante se succed cu repeziciune cînd de o parte, cînd de cealaltă parte a fileului. In cele din urmă, victoria revine celei mai bune echipe: aceea a Școlii de 7 ani din Criștior!...

Prin multe emoții au trecut toate echipele. Și aceea a Școlii medii nr. 1 din Beiuș, clasată pe locul I la oină, și echipa de handbal (băieți) a Școlii de 7 ani din Sîntana, clasată tot pe locul I...

A fost o întrecere dîrză. Echipele din regiunea Oradea s-au dovedit bine pregătite. Și pînă la urmă, au cîștigat acelea care au jucat mai bine, au fost mai închegate.

D. EMIL

Ultimele vești

Pionierii de la școala medie mixtă din comuna Afumați, regiunea București, au hotărît ca pînă la 1 Mai să înființeze în școală o crescătorie de porumbei. Astfel, în cadrul lucrărilor practice, ei au confecționat o hulubărie cu mai multe căsuțe și totodată au procurat și 6 porumbei.

★

Pionierii din comuna Lipnița, regiunea Constanța, au colectat 300 de ouă, pe care le-au predat apoi gospodăriei agricole colective, pentru a le pune la clocit. De asemenea, ei au luat sub îngrijirea lor parcul ce se află în centrul comunei, pe care, de curînd, l-au curățat de pietre și vreascuri, iar acum îl înfrumusețează cu flori. De aceea, sfatul popular a hotărît ca el să poarte numele de „Parcul pionierilor".

★

De-a lungul șoselei ce trece prin satul Dimitrie Cantemir din comuna Adășeni, regiunea Suceava, pionierii au plantat peste 550 de puieți. „Cei mai harnici, scrie pionierul Bujiga Gheorghe, s-au dovedit a fi pionierii Spătăriuc Crina, Calistru Ilie, Girian Eugen, Ianovici Gheorghe și mulți alții".

La Școala medie mixtă „Mihai Viteazul"

Duminică, 12 aprilie, sala de festivități a Școlii medii mixte nr. 13 din București, a găzduit peste o mie de oaspeți. Directori de școli, profesori, învățători, părinți și elevi au fost invitați să participe la serbarea în care Școlii medii mixte nr. 13 i s-a atribuit numele de „Mihai Viteazul". Cu acest prilej, oaspeții au aflat o mulțime de lucruri interesante din cei 94 de ani de existență a școlii. Tovarășul Mihai Costea, directorul școlii, i-a purtat, în cuvîntul său, pe oaspeți, în anii de început ai școlii.

Anul 1870—1871; în clasa I-a erau opt bănci și o sută de elevi. In 1906, pe cererea unui elev, directorul de atunci, pe nume Popescu a pus următoarea rezoluție: „Se înscrie elevul dacă își aduce scaun de acasă". Dar chiar dacă elevul ar fi putut face rost de... scaun, taxele mari pe care trebuia să le plătească l-ar fi determinat repede să-și retragă cererea de înscriere. Documentele păstrate în arhiva școlii dovedesc că numărul elevilor care se retrăgeau din școală din cauza taxelor era din an în an tot mai mare. Cei care puteau să învețe erau numai fiii bogătașilor. Dar aceste timpuri au apus. In anii puterii populare porțile școlilor din țara noastră s-au deschis larg pentru fiii oamenilor muncii, iar condițiile lor de învățătură sînt excepțional de bune. Participanții la serbare au fost conduși prin sălile de clasă de astăzi, luminoase și frumos mobilate, prin laboratoarele înzestrate cu toate aparatele necesare, care dovedesc grija și atenția acordată de Partid și Guvern învățămîntului din țara noastră. Oaspeții au vizitat apoi muzeul și expoziția școlii. Obiectele expuse dovedesc hărnicia cu care pionierii și școlarii știu să răsplătească dragostea și atenția cu care sînt înconjurați. Cu multă mîndrie, pionierii și utemiștii au arătat oaspeților noi documente din istoria școlii: diploma primită la Concursul cultural artistic pe Capitală, unde școala lor a ocupat locul I, diploma de merit acordată de Palatul pionierilor din București pentru interpretarea dansurilor populare, zeci de diplome primite la concursurile literare și la olimpiadele tinerilor matematicieni. Apoi tovarășul Stancu Aurel, instructorul superior de pionieri le-a vorbit oaspeților despre munca voluntară desfășurată de pionieri pe Bulevardul Tolbuhin și în parcul Tolbuhin, pe care le-au luat în îngrijirea lor, despre zecile de mii de kilograme de fier vechi pe care le-au strîns și le-au predat statului, și despre alte acțiuni de folos patriotic. Oaspeții au înmînat apoi harnicelor gazde, daruri valoroase. Ministerul Invățămîntului și Culturii le-a dăruit o stație de radio recepție și amplificare cu o sută de difuzoare, un pikup și un televizor, iar Sfatul popular al Capitalei le-a dăruit instrumente pentru fanfară. Nici elevii n-au rămas datori. Ei i-au răsplătit pe oaspeți cu frumoase cîntece și dansuri și și-au luat noi angajamente pentru viitor.

Monumentul din Eisleben

(Fragmente din povestirea cu același titlu de M. VELICICO)

Se împliniseră două luni de la căderea Berlinului. Trupele sovietice se îndreptau spre Elba — linia de demarcație care se stabilise prin înțelegerea intervenită între cele trei mari puteri.

Coloanele mergeau în tăcere.

Drumul spre granița zonei sovietice de ocupație din Germania trecea prin numeroase „dorfuri", „burguri" și „stadte" (sate, cetăți, orașe, în limba germană), care semănau între ele ca două picături de apă. Olanele acoperișurilor gotice, turnurile cenușii ale bisericilor ce se înălțau deasupra lor, casele ce păreau oarbe din cauza ferestrelor cu jaluzelele trase, străzile și stradelele erau pustii... Toate îți lăsau impresia că în aceste „dorfuri" și „burguri" totul e mort. Nimic nu bucura sufletul avîntat al ostașului rus. Priveliștea monotonă și geometrică a țarinilor trezea nostalgia întinderilor nemărginite ale patriei.

In fața ochilor lor, se profilară multă vreme, în zare, coșurile uzinelor din Bitterfeld. Inalte și subțiri, ele păreau că proptesc cerul senin pe care scînteia un soare dogoritor... Plutind parcă pe ape nevăzute, se perindară carierele de nisip din Landeberg. In adîncul lor, asemenea scheletelor unor monștri din vremuri preistorice, încremeniseră excavatoarele uriașe... Pe străzile înguste ale orașului Halle, coloanele trecură ca printr-un defileu străjuit de stînci. Un ecou puternic îngîna pașii soldaților... Dincolo de Halle, șarpele de asfalt al șoselei pornea să alerge peste dealurile și văile Saxoniei. In dreapta, pe repezișurile colinelor, coborau pe tăpșanele teraselor, pînă în marginea șoselei, vii și livezi. Intre dealuri, lucea oglinda unor mici lacuri, și numai unul din ele — Süssersee — se prelungea în chip de fîșie îngustă, pe-alături de șosea, mulți kilometri. După dealuri apărură morile de vînt; dar nici ele nu înveseliră sufletul soldatului rus. Erau greoaie, butucănoase împlîntate parcă în pămînt; semănau prea puțin cu sprințarele mori de vînt de pe stepele patriei... Iată că apărură în zare piramidele gigantice ale haldelor (loc unde se depozitează deșeurile și materialul neutilizabil dintr-o mină) din minele din Mansfeld.

Nimic nu emoționa și nu-i uimea pe ostașii noștri, care străbătuseră uriașele întinderi de la Stalingrad pînă la Berlin, din bătălie în bătălie...

Lăsînd în urmă lacul, pe al cărui țărm străjuia un vechi castel, cenușiu, coloanele intrară într-un nou defileu de țiglă și piatră, trecut în tabelele indicatoare de pe șosea sub numele de orașul Eisleben. Și iarăși începură să se perinde casele oarbe, firmele magazinelor și prăvăliilor, stradelele pustii... Totul era cunoscut ochiului ostașilor, care mai văzuseră o sumedenie de asemenea orășele. Deodată însă, așa cum apare mirajul în deșert, în fața coloanelor se ivi figura atît de cunoscută, turnată în bronz, a lui Lenin.

Inmărmuriți de uimire și de bucurie, ostașii priviră cîteva clipe în tăcere acest monument, ca și cînd s-ar fi temut că vedenia lui se va risipi.

Dar nu era o nălucire. In mijlocul pieții, scăldată în lumina strălucitoare a soarelui de iulie, se înălța într-adevăr monumentul lui Vladimir Ilici. Il înfățișa pe marele conducător într-o atitudine simplă, cunoscută de orice om sovietic: cu mîna stîngă ținea reverul hainei larg deschise, iar pe cea dreaptă o avea vîrîtă în buzunar. De sub șapcă, din ochii lui abia mijiți, se înfiripa zîmbetul lui, acel zîmbet cald, unic. Se părea că dintr-o clipă în alta bronzul va prinde viață, că Ilici va coborî de pe soclu în întîmpinarea ostașilor și va vorbi fiilor săi, care au eliberat Țara Sovietelor de cotropitorii fasciști și au adus libertate popoarelor Europei care gemeau sub jugul hitlerist.

Cînd trecură primele clipe de uimire, de-a lungul coloanelor se revărsă un murmur, ca un talaz:

— Lenin!

— E Lenin, aici, în fața noastră!

Bonetele zburară în aer, un „ura" puternic izbucni deasupra pieții, ca bubuitul tunetului. Stegarii scoaseră husele, desfășurară drapelele de luptă și ostașii defilară prin fața monumentului într-un marș solemn.

Fiecare ostaș care pășea în clipa aceea, în cadență, pe caldarîmul vechi din Eisleben, era frămîntat de un singur gînd: cine a ridicat monumentul lui Lenin aici, în inima Germaniei, în acest orășel pe ale cărui străzi treceau primele unități sovietice?

Asemenea unor drumeți care dau în plin pustiu de un izvor de apă înviorătoare, ostașii își simțiră inimile ușoare și pline de voie bună. Și un cînt se înălță. Era în el atîta simțire și atîta bucurie, încît trezi orașul care părea că pîndește încă din ascunzători. Huruiră jaluzelele ridicate, ferestrele se deschiseră larg. Locuitorii Eislebenului văzură pentru prima oară pe reprezentanții unei lumi noi, necunoscute lor. Aceștia pășeau sprinteni pe străzile orașului, fără a stîrni nici groază, nici dezolare. Aveai impresia că sînt purtați pe aripile cîntecului din care localnicii pricepeau un singur cuvînt: Moscova.

V. I. LENIN sculptură de Mihai Wagner

Coloanele înaintau spre vest...

Pe drum, întîlneau mulți oameni eliberați din închisori și din lagărele de concentrare, izbăviți de captivitate și robie. Erau cei pe care naziștii n-au apucat să-i ardă în cuptoare, să le jupoaie pielea pentru abajururi, sau să-i transforme în praf pentru îngrășăminte... Sprijinindu-se în toiegele care țineau loc de cîrje, ținînd cu mîna flendurile hainelor mucezite, se tîrau încet, ca o lavă gata să încremenească. Erau și ruși, și ucrainieni, și bieloruși, și polonezi, și letoni, și francezi, și cehi, bătrîni și copii, tineri și tinere... Și toți, numai piele și os, cu lumina ochilor stinsă de atîtea chinuri.

Soarele din iulie dogorea fără îndurare. Din asfalt răbufnea o căldură ca de cuptor încins. Muștele, de o mărime neobișnuită, roiau deasupra mulțimii și-ți intrau în ochi... Oamenii se sufocau, cădeau jos, extenuați, dar alții îi ajutau să se ridice. Sprijiniți de prieteni, se tîrau mai departe. Se părea că nimic nu poate opri puhoiul acestor mii de oameni, mistuiți de dorul patriei. Fără a mai aștepta trenurile, cei eliberați din robia fascistă se revărsau ca un șuvoi pe una din șoselele principale care duceau spre est.

Și drumul trecea prin Eisleben.

Și, iată că unul din aceste puhoaie se revărsă în piața centrală a orașului și, deodată, o voce răsunătoare izbucni din mulțime:

— Oameni buni! Priviți, Lenin al nostru este aci!

— Lenin?... Unde e Lenin? — fremătă mulțimea și năvăli spre statuia de bronz.

Cîte unii pipăiau bronzul cu mîna, ca și cînd nu le venea să-și creadă ochilor; alții se așezau pe caldarîm și priveau în tăcere chipul lui Ilici, turnat în bronz; iar alții îi vorbeau ca unui om viu... Mulți oameni care suportaseră cu bărbăție chinurile înspăimîntătoare ale lagărelor, plîngeau acum de fericire fără să le fie rușine.

Un bătrîn, într-un halat numai zdrențe, prin care i se vedea trupul scheletic, răzbi spre monument. Scoase din sîn cu mîini tremurînde o punguliță, răsturnă conținutul în palmă și începu să-l presare grijuliu în jurul postamentului. Era un pumn de țărînă din pămîntul patriei, luat de moșneag de cînd dușmanii l-au adus cu sila pe meleaguri străine. Și acum, presărînd acest pămînt atît de prețios în jurul monumentului, șoptea ceva nedeslușit.

— E Lenin al nostru.. E Ilici al nostru... repetau oamenii, privind chipul atît de cunoscut și vedeau parcă aevea țarinile, pădurile și rîurile patriei, își aminteau de serbările colhoznice, în urechi le răsunau melodii cunoscute și simțeau chiar, aevea, miresmele cîmpiilor natale... Patria era aici, la doi pași, aici unde se afla Ilici. In aceste clipe, lumea din jur dispăruse pentru ei: nimeni nu vedea nimic, nu observa nimic; fiecare era copleșit de gîndurile sale, de bucuria ce-i năpădise inima.

Mulțimile celor eliberați din robia fascistă treceau în valuri prin Eisleben, zile în șir, și nu era unul printre ei care să nu poposească lîngă monument, ca și cînd ar fi ajuns acasă, să se odihnească, să-și ogoiască inima chinuită...

Și astăzi încă, statuia lui Vladimir Ilici Lenin se înalță la Eisleben, în aceeași piață unde au văzut-o pentru prima oară, în vara anului 1945, ostașii sovietici și oamenii eliberați din lagărele de concentrare. Acum, însă, eșafodajul de lemn a fost înlocuit cu un postament masiv, solid, avînd pe partea frontală o inscripție:

V. I. Lenin
Născut la 22 IV 1870
Mort la 21 I 1924

In cealaltă parte a piedestalului, a fost săpat în piatră textul scris înainte pe simplă scîndură. Iată-l:

„Acest monument a fost răpit de criminalii de război hitleriști, din Rusia. Ei aveau de gînd să-l topească, prefăcîndu-l în obuze, în gloanțe. Dar s-au opus antifasciștii de la uzinele „Krughütte". Ei au ascuns monumentul.

La 2 iulie 1945, antifasciștii au instalat monumentul în această piață, în cinstea Armatei Roșii".

. . . .

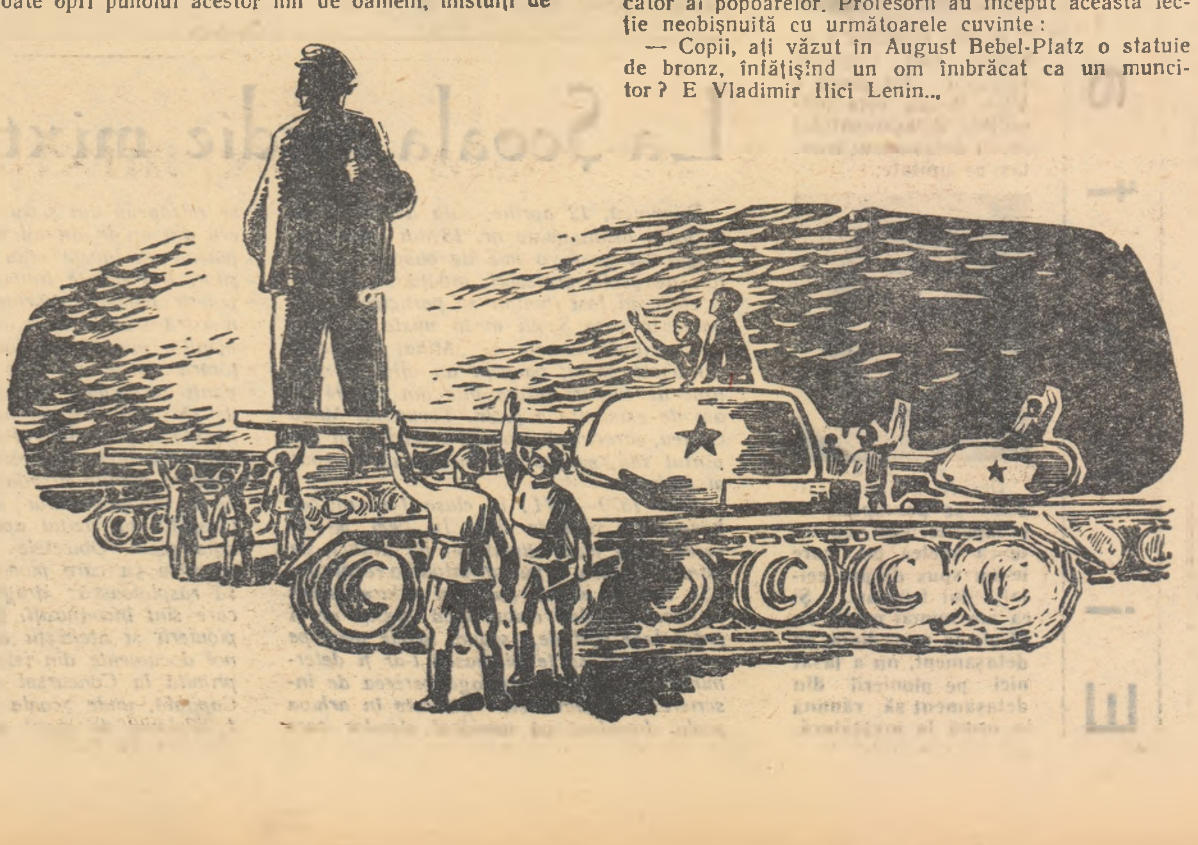
Monumentul de bronz, răpit din Rusia de criminalii de război nemți, trebuia înapoiat poporului sovietic. Antifasciștii din Eisleben își dădeau seama de asta. Dar monumentul le deveni drag și scump; în jurul său s-a cimentat primul grup de rezistență împotriva nazismului, încă în zilele războiului. Monumentul iradia parcă asupra orașului strălucirea vieții noi; era o mărturie vie că perioada întunecată din istoria poporului german a intrat în domeniul trecutului, că a început lupta pentru o Germanie nouă, democratică

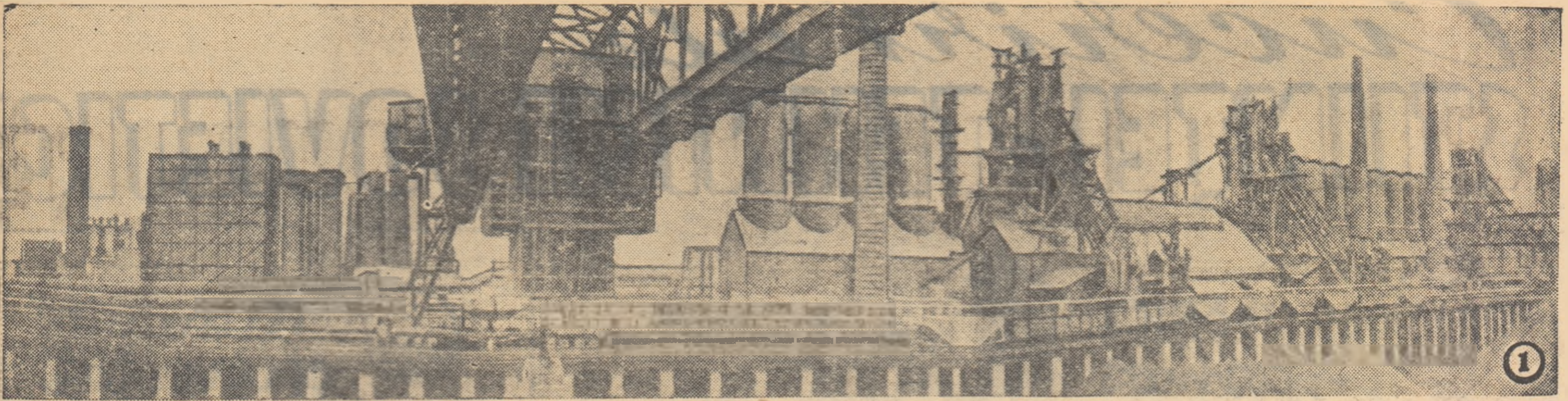
Organizațiile antifasciste ale orașului s-au adresat guvernului sovietic, cu rugămintea ca monumentul lui Lenin, salvat de antifasciști, să fie lăsat la Eisleben. Dorința lor a fost îndeplinită.

Atunci organizațiile orășenești au construit un soclu solid, de piatră, au împrejmuit gazonul din fața monumentului, iar în jurul soclului au sădit flori.

La 1 Mai, a avut loc solemnitatea predării acestui monument orașului Eisleben. De la întemeierea lui, orașul n-a mai cunoscut o asemenea sărbătoare! Locuitorii, muncitorii care lucrau în minele din împrejurimi, s-au strîns în piață, cu steaguri, pancarte și buchete de flori. Mulțimea se revărsase și în piață și pe străzile care dădeau în ea. La propunerea organizațiilor antifasciste, în preziua solemnității, în toate școlile orașului s-au rezervat ore speciale pentru a se vorbi elevilor despre viața marelui conducător al popoarelor. Profesorii au început această lecție neobișnuită cu următoarele cuvinte:

— Copii, ați văzut în August Bebel-Platz o statuie de bronz, înfățișînd un om îmbrăcat ca un muncitor? E Vladimir Ilici Lenin...

CUVÎNTUL LENINIST

Ca un far nestins călăuzește învățătura lui Lenin drumul oamenilor sovietici către cele mai înalte culmi ale vieții, ale fericirii. Proiectele făurite de mintea genială a lui Vladimir Ilici se împlinesc pas cu pas, strălucind tot mai viu, mai puternic. Omul sovietic a construit giganți ai oțelului, a smuls din ape puterea fermecată a electricității, a redat belșugului întinderi nesfîrșite de stepă, a cucerit cosmosul, a supus forța atomului, punîndu-o în slujba vieții, în slujba păcii.

Și toate aceste lucruri minunate s-au înfăptuit și se înfăptuiesc sub flamura partidului creat de Lenin, sub semnul atotbiruitoarelor sale idei.

Fergana înfloritoare

Secole de-a rîndul popoarele Asiei Centrale au dus lupta pentru apă. Localnicul ce se arăta printre pipernicitele plante țepoase ale deșertului din valea Ferganei își ducea palma la tîmpla bătută de arșițele soarelui și privea îngîndurat cum, departe, în zarea dinspre nordul văii, se rostogolesc cu strălucire albastră apele șopotitoare ale fluviului Sîr-Daria. Și fluviul își vedea nestingherit de drum, grăbindu-se să-și verse bogăția apelor în azurul Mării Aral.

Uscată era stepa Ferganei! Pînă acum douăzeci de ani, cînd în zorii unei zile, au prins să răsune sute de trîmbiți și dairale, printre străvechile așezări asiatice, prevestind fapte mărețe.

La chemarea gloriosului Partid Comunist, mai bine de o sută cincizeci de mii de fii și fiice ale poporului sovietic s-au întîlnit aci, pentru a schimba fața deșertului, pentru a săpa marele canal Fergana, ale cărui ape străbat trei republici sovietice: Uzbekistanul, Kirghizia și Tadjikistanul.

Entuziaștii constructori, înfruntînd dogoarea soarelui fierbinte și îndărătnicia solului, au terminat grandiosul canal lung de 75 de km în... 45 de zile.

O dată cu aducerea înviorătoarelor ape fluviale pe albia canalului, Fergana a devenit o oază înfloritoare. Datorită făuririi unei rețele de irigație, 500.000 de hectare din fostul deșert s-au acoperit cu vegetația diferitelor plantații, îndeosebi culturi de bumbac.

Fergana este astăzi țara „aurului alb". Pe firul văii, unde alături de întinse culturi de bumbac înfloresc piersicii și se coc toamna strugurii de chihlimbar, s-au ivit noi așezări. Colhozul Lenin, bunăoară — odinioară o fîșie goală de stepă, — are acum clădiri înalte, spațioase, două școli de 4 ani, o școală de 7 ani și două școli medii. De asemenea, colhozul posedă o bibliotecă cu cîteva săli de lectură și un cinematograf modern. Din cele 3.000 hectare ale colhozului, 2.200 sînt plantate cu bumbac. Venitul anual al colhozului se ridică la peste 28.000.000 ruble! O cifră grăitoare, ce ilustrează însăși bogăția de azi a înfloritoarei văi Fergana.

Un nou gigant al luminii

Undeva, în Siberia, a răsărit ca din ...ămînt un orășel. Nimic neobișnuit. ...oar pe cuprinsul nesfîrșit al Țării So...etice se înalță necontenit asemenea ...șezări noi! Povestea lor e aceeași, ...r locuitorii lor sînt la fel: tineri, în...ăcărați, dîrji, veseli. Aceste orășele se ...eosebesc doar prin „uriașii" care ...esc împreună cu ele și în preajma ...r: giganți ai oțelului, ai cărbunelui, ...i luminii...

Povestea orășelului de care vorbeam ... legată de data asta de un gigant al ...uminii: noua centrală electrică de pe ...alul rîului Tom, din apropierea celui ...ai important centru metalurgic al Si...eriei apusene — combinatul Kuznețk.

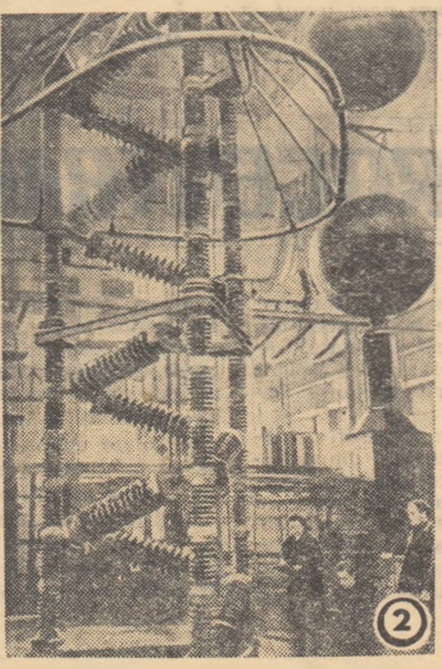
Bazinul Kuznețk cuprinde astăzi pes...e 500 de mari întreprinderi și zeci de ... noi, legate între ele prin șosele, ...ăi ferate și linii de înaltă tensiune. ...urînd, termocentrala de pe Tom va ...tra și ea în cadrul acestui uimitor ...omplex și constructorii ei o vor privi ...u mîndrie ca pe un nou și de nebiruit ...staș al păcii. Proiectanții centralei au ...otărît ca ea să fie printre cele mai ...oderne din lume. Fiecare turbină va ...onstitui un „bloc" separat, funcționînd ...ndependent de celelalte. În același ...imp, ele vor putea fi dirijate împreu...ă de la un tablou central de coman...ă. Dispozitive automate vor asigura ...ontrolul și reglajul întregii instalații.

...Ca să înțelegi mai bine gradul de au...omatizare al centralei, e de ajuns un ...ingur amănunt: în apropierea ei se ...flă depozitul de combustibil, un ca...eu uriaș, cu o capacitate de un mi...ion tone de cărbune. Pentru ca acest ...ombustibil să ajungă în gurile cup...oarelor, va fi nevoie de... un singur ...om. Cu ajutorul unui dispozitiv spe...ial, acest „șofer" va încărca în cup...oare două tone de cărbune pe minut.

De altfel, chiar construcția măreţului ...dificiu se face la cel mai înalt nivel ...e mecanizare. Macarale uriașe ridică ...iesele de beton de cîte 5 tone la înăl...imea unei clădiri cu 16 etaje. Mașini ...oderne execută lucrările de terasament, descarcă cimentul, prepară betoanul.

Curînd, toate turbinele centralei vor intra în funcțiune. Ele vor produce anual milioane de kilowați-ore. Vă închipuiți ce înseamnă aceasta, dacă ne gîndim că, datorită energiei unui singur kilowat-oră se pot extrage 75 kg cărbune, se pot confecționa zece metri de stofă sau se pot fabrica 42 kg de zahăr.

„Consumatorii" așteaptă cu nerăbdare noile „porții" de curent. Și sînt niște consumatori respectabili: combinate metalurgice, uzine chimice și constructoare de mașini, întreprinderi ale industriei ușoare și alimentare, risipite pe un teritoriu aproape de două ori mai mare ca al Elveției.

Primul oraș-satelit

Călătorul care străbate în zilele acestea Șoseaua Stalingradului, întîlnește, nu departe de Moscova, în dreptul kilometrului 40, o mare animație: pe drumuri înguste, improvizate, cu iz de pămînt și ciment proaspăt, trec duduind, încoace și încolo, zeci de autocamioane încărcate cu materiale de construcție. Acolo, printre mestecenii subțiri, cu trunchiurile albe, se construiește primul oraș-satelit al Moscovei.

Deocamdată, viitorul oraș se prezintă sub înfățișarea unui șantier frematător, cu schele ridicate în lumină. Entuziaștii constructori sovietici veniți să lucreze aici aduc contribuția lor înflăcărată, își desfășoară talentul creator, dau zor ca tînărul oraș schițat în planurile arhitecților să devină în curînd realitate.

O uzină modernă, de prefabricate, asigură materialul necesar pentru montarea caselor. De altfel, prima clădire a orașului a și fost înălțată: stația de transformatoare. De asemenea, se află în curs de construcție trei școli, un magazin și alte cîteva clădiri. Cu brațe de uriaș, macaralele ridică, la mari înălțimi, pereți întregi de beton. Brațele lor se unesc cu brațele constructorilor, care așază pe temelii trainice tînărul oraș, pe care o linie de cale ferată îl va lega curînd cu gara Kriukovo.

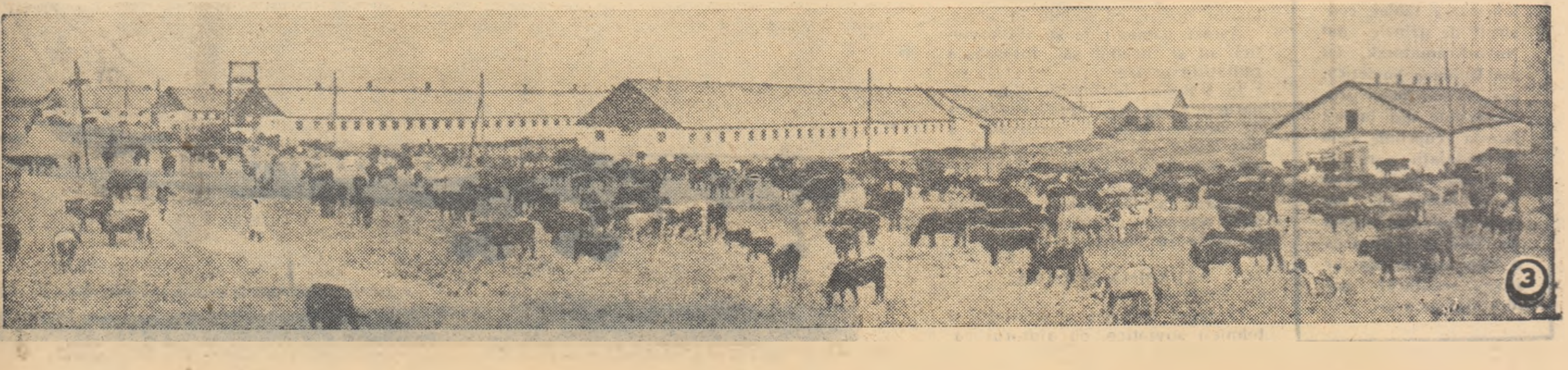
De-a lungul celor două linii de cale ferată, se vor înălța fabrici și uzine. Cvartalele de locuințe vor fi plasate chiar în mijlocul păduricii, care în clipele acestea s-a încărcat cu bogate cununi de frunze, de culoarea smaraldului.

Orașul grădină, care va fi populat de 65.000 de locuitori și se va întinde pe o suprafață de aproximativ 2000 ha, se va distinge nu numai prin pitorescul locului, dar și prin raionarea originală. El va fi împărțit în zece microraioane, cu cîte 6500 de locuitori fiecare. Microraioanele vor avea cîte o școală și cîteva creșe care vor fi amplasate în preajma unor frumoase lacuri artificiale, lîngă perdeaua de pădure ce înconjoară orașul.

Primul oraș-satelit al Moscovei va fi în bună parte terminat pînă în 1963.

1. Unul din giganții industriei siberiene: Combinatul metalurgic Kuznețk.
2. Un uriaș „parafulger" cu o tensiune de 500 000 volți, destinat transportului în Ural al energiei electrice produse de marile hidrocentrale de pe Volga.
3. Ferma de vite a colhozului „A 40-a aniversare a lui Octombrie", din regiunea Stavropol.

DEVINE FAPTĂ

Cuceriri ale ȘTIINȚEI și TEHNICII SOVIETIC

RADIOELECTRONICA în cosmos

Cel de-al treilea sputnic sovietic continuă să se învîrtească în jurul pămîntului, iar racheta cosmică sovietică, înscriindu-se pe orbită a devenit prima planetă artificială. Epocalele realizări ale științei moderne au fost posibile datorită marelui merit al științei și tehnicii sovietice care au realizat puternice motoare cu reacție, permițînd rachetelor să atingă prima și a doua viteză cosmică.

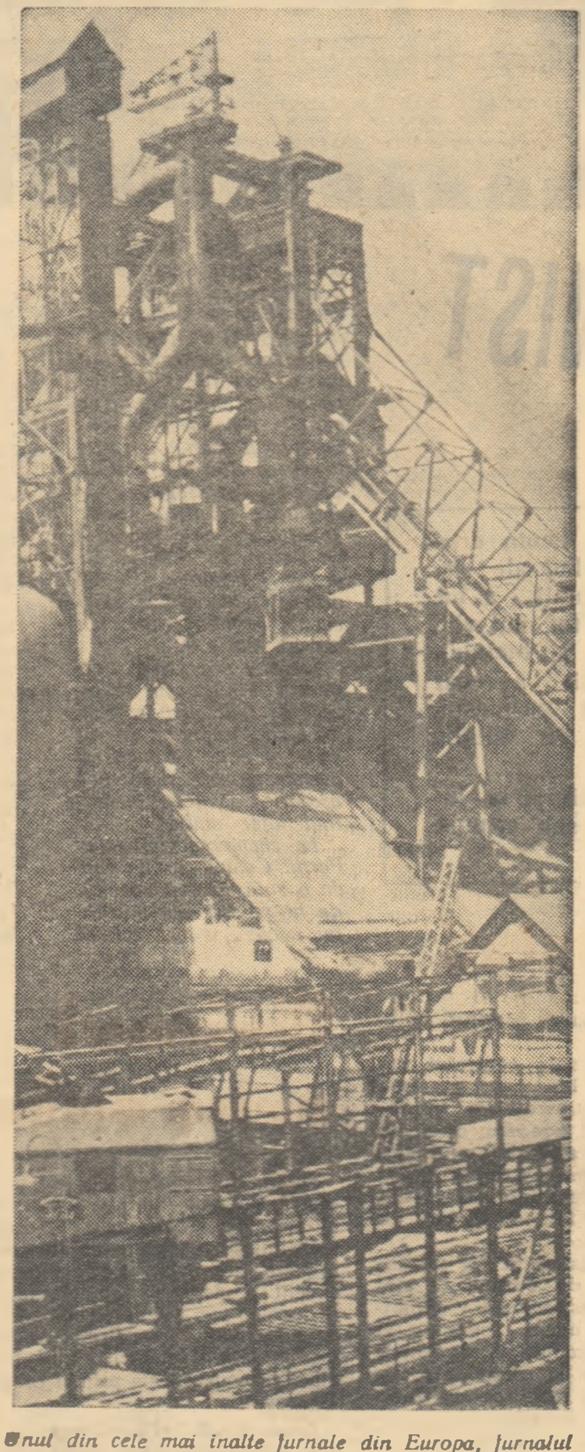
Dar mare este și meritul specialiștilor sovietici în radioelectronică, creatorii aparatelor care au făcut posibilă dirijarea de pe Pămînt a sputnicilor și rachetei cosmice, executarea prețioaselor cercetări în cosmos și transmiterea datelor obținute la stațiile de observare din Uniunea Sovietică.

Aparatele instalate la bordul sateliților și rachetei sovietice au putut transmite pe Pămînt date cu privire la temperatura și presiunea în interiorul lor, componența gazelor din spațiul interplanetar, cîmpul magnetic al pămîntului, particulele meteorice, intensitatea razelor cosmice etc. Aceste aparate, create de geniul savanților sovietici, pentru prima oară în istoria omenirii au transmis însemnate rezultate științifice, de la o distanță de o jumătate milion de kilometri.

Aparatura de pe bordul sputnicilor a făcut posibilă studierea razelor cosmice și a radiațiilor solare cu ajutorul fotoamplificatorilor, care pot înregistra urme de lumină cu intensitate de 0,000000000001 dintr-un lumen. Cu ce se poate asemăna această uluitoare valoare? Este de ajuns să spunem că un astfel de amplificator ar fi putut constata din peninsula Kamciatka lumina unei luminări de stearină, aprinsă la... Moscova.

Pentru măsurarea presiunii și a densității spațiului înconjurător, sputnicii erau utilați cu manometre ionizate, care au făcut posibilă măsurarea presiunii de la a milioana parte pînă la a miliarda parte a unui milimetru din coloana de mercur. Apoi, printr-un sistem telemetric, aceste date au fost transmise pe Pămînt unde mașinile electronice de calculat au socotit mărimea presiunii.

O mare însemnătate, pentru asigurarea legăturilor radiofonice pe Pămînt, pentru măsurători radiofonice exacte necesare zborurilor rachetelor interplanetare o are studierea ionosferei. Studierea acesteia a fost posibilă tot cu ajutorul aparatelor electronice numite „capcane ionice".

Unul din cele mai înalte furnale din Europa, furnalul „Comsomolistul", intrat în funcțiune anul trecut la uzina Krivoi-Rog.

„Minunile" chimiei

Să pornim împreună cu gîndul, printr-un oraș al vi
rului din Uniunea Sovietică. Pe străzile largi se îna
case cu multe etaje. Zidurile lor nu sînt tencuite, nici
grăvite. Razele soarelui le fac să strălucească în to
culorile curcubeului. Aceste ziduri sînt fabricate din
nouri de mase plastice și din fibre de sticlă. Ferestr
mari, cu geamuri de oglindă, lasă să pătrundă în in
rior razele ultraviolete. Așadar, cine dorește să se br
zeze, poate să facă aceasta și în casă, chiar cu ferestr
închise.

Pe stradă, automobile frumoase gonesc într-un
neîntrerupt. Sînt tot din mase plastice. Călătorii, ins
lați comod, pot să admire tot timpul orașul, căci au
mobilul e transparent. Dar iată că una dintre mașini
oprește. Șoferul încearcă să pornească motorul, dar
zadar. Nu este însă prea necăjit. El coboară, leagă
frînghie de axul din față și fără nici un efort, „duc
mașina în garaj. Lucrul acesta s-a făcut atît de repe
pentru că mașina este foarte ușoară — de 3-4 ori m
ușoară decît automobilul zilelor noastre." Și nu num
atît. Automobilul sportiv „Z.I.L.112", construit din ma
plastice și care s-a experimentat în U.R.S.S., poate
atingă o viteză de 240 km. pe oră.

...Pe trotuar se strecoară printre trecători o feti
zburdalnică. Merge grăbită, jucîndu-se cu un pachet
prea mare. La un moment dat, tot schimbîndu-l dint
mînă în alta, îi cad pe rochie cîteva picături de cer
Fetița privește liniștită. De ce? Știe că e de aj
să-și scuture puțin rochia și picăturile de cerneală v
aluneca cu ușurință de pe material. Este doar un mat
rial din fire subțiri, de sticlă. In fabricarea unui as
menea material se petrec lucruri foarte interesant
Dintr-o bilă de sticlă, cu un diametru de 1 cm., s-a re
șit să se fabrice un fir lung de 160 km. Aceste fi
sînt de 15 ori mai subțiri decît un fir de păr, și du
ce sînt răsucite cîte 30-50 laolaltă se fabrică materi
lul, care devine astfel foarte rezistent. In Uniunea S
vietică, în anul 1965, se vor produce 700.000 tone
fibre sintetice și artificiale. Oamenii de știință sovieti
au creat noi fibre sintetice: clorin, lavans, enant, nitro
și altele. Unele au calități cu totul neobișnuite pî
acum. Să ascultăm de pildă, discuția dintre doi tr
cători

— Am răcit. Trebuie să mă duc la un medic, că
mă doare spatele.

— Te necăjești pentru un fleac — se miră celălal
Cumpără-ți rufărie din clorin și nu mai ai nevoie s
mergi la medic. Fibrele acestei țesături, prin frecar
se încarcă cu electricitate statică, ajutînd astfel la vi
decarea bolnavului!

...Toate aceste materiale întîlnite în „plimbarea" noa
tră există în Uniunea Sovietică. Ele au fost create d
minunații chimiști sovietici. Nu va trece mult timp
ele vor putea fi cumpărate din orice magazin.

(După gazeta sovietică „Leninskie iskri")

ȘTIAȚI CĂ...

...hidrocentrala Kuibîșev, de pe Volga, este cea mai mare din lume? Puterea sa este de 2100 mii kw.

...cel mai lung baraj din lume este barajul hidrocentralei Gorki, de pe Volga? Lungimea totală a barajului este de 152 km.

...prima mașină automată din lume, care stabilește cu precizie, la distanțe de mii de km., locurile unde se găsesc zăcăminte de petrol este mașina automată sovietică „E.I.S."?

...laminorul pentru fabricarea tablei, construit de uzinele din Novo-Kramatorsk, tot din Uniunea Sovietică, are cea mai mare productivitate din lume? Acesta cuprinde 300 de instalații care se află într-o hală lungă de un kilometru. Iar dacă producția anuală de tablă ar fi pusă ca o fîșie, cap la cap, ar înveli ecuatorul pămîntului de 9 ori.

HELIOELECTROCENTRALE

Încă din cele mai îndepărtate timpuri dăinuie legenda lui Prometeu, care a furat focul de la zei pentru a-l aduce pe pămînt. Întreaga istorie a omenirii este străbătută de năzuința omului pentru găsirea a noi și noi izvoare de energie pe care să le stăpînească, să le pună în slujba sa.

URIAȘ IZVOR DE ENERGIE

Cu cîtă dărnicie își împrăștie soarele căldura! „Oare n-am putea folosi practic mai mult această energie?" a fost întrebarea înaintașilor noștri, cu secole în urmă.

Astăzi, oamenii de știință sovietici au și început să folosească radiațiile solare.

În U.R.S.S., la Institutul de Energetică de pe lîngă Academia de științe „S. M. Krjijanovski" a fost creat un laborator al energiei solare. Aci a fost realizat termoelectrogeneratorul solar, care captează razele solare cu ajutorul unei oglinzi cilindrice, transformîndu-le în energie electrică.

TURBINA SOLARA

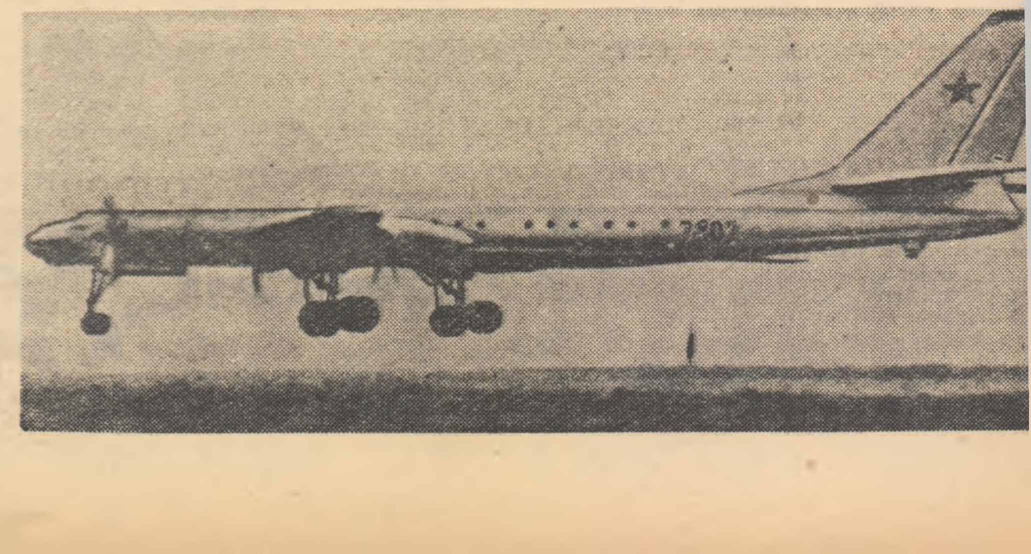
O nouă biruință a științei și tehnicii sovietice, cu ajutorul căreia energia solară este transformată direct în energie mecanică, este crearea „turbinei solare". Această uluitoare înfăptuire are loc pentru prima oară în istoria tehnicii.

Datorită acestor cercetări științifice, pe cîmpia Ararat din Armenia, a fost construită prima heliocentrală industrială din lume, cu o putere de 1.200 kw., care captînd și transformînd energia solară, acționează un vast sistem ultramodern de irigare.

Astăzi, o dată cu lansarea sputnicilor și a primei planete artificiale, oamenii sovietici cercetează și posibilitățile folosirii energiei solare din spațiul cosmic. La cel de al treilea sputnic bateriile solare au asigurat timp îndelungat alimentarea cu energie electrică a aparatelor de pe bord.

Realizările uimitoare dobîndite de către savanții și tehnicienii sovietici dau viață celor mai îndrăznețe vise ale omenirii.

T.U.-114 D este avionul care a parcurs 34.400 km. cu numai trei escale, trecînd prin toate capitalele republicilor unionale ale Uniunii Sovietice. El zboară cu o viteză de 710 km pe oră la o înălțime de 12.000 metri.

Poveste despre o pionieră

mele ei nu vi-l spun. Şi nu vi-l doar din motivul că pioniera e care vorbim a încetat să mai uperstiţioasă. Chiar dînsa mi-a urisit că ar fi ruşinos să se afle ai există pionieri care cred în iri de soiul acesta.

tuşi, vă voi spune că pioniera ctivă este elevă la Şcoala medie 2 din Iaşi. De ce vă spun a-a? Pentru că vreau să ştiţi de ın început că povestirea de mai ste adevărată.

riana, ca s-o numim aşa, este ltfel o pionieră silitoare la învă-ă, prietenoasă cu colegele ei, să-e cînd cineva îi cere vreun r, mă rog, este aşa cum îi stă unui pionier. Dar aceste calităţi fost umbrite pînă la urmă, dacă -ar fi aflat la timp că Adriana stăpînită de anumite ciudăţenii.

pildă, după începerea anului r, Adriana, aplecîndu-se spre a ei de bancă, i-a şoptit la e:

Lucia, să ştii că mă apasă o mţire neagră. Te-am visat, ieri ă, rău de tot...

Ei?! — se miră Lucia — cum visat?

Ştii, — continuă Adriana — ă mergeai printr-un noroi pînă iar un rac uriaş, cu ochii , te-a prins de picioare cu i

dumerită, Lucia izbucni în rîs. răşa profesoară, care tocmai ex- o formulă de chimie, se supără: Ce-ai găsit de rîs? — o întrebă everitate pe Lucia. Dar Lucia nu unse nimic, plecîndu-şi privirea, ată.

varăşa profesoară o dojeni as- în timp ce Adriana, tăcînd chi-făcea feţe-feţe. După ce Lucia se ă din nou în bancă şi după ce răşa profesoară începu din nou carea formulei, Adriana scrise hîrtie: „Vezi, Lucia, presimţirea că o să ţi se întîmple ceva rău adeverit". In altă zi, Adriana se rse din drum văzînd o pisică ră, şi întîrzie altădată de la ă numai pentru că o vecină îi e înainte cu găleata goală.

cia se gîndi mult la colega ei de ă, Adriana. Astfel, într-o re-ie, stătură de vorbă mai mult le obicei şi discutară mai ales isici negre, despre coşari, sele urîte etc. Lucia îşi dă-dea seama tot mai mult că Adriana se înpotmolise în superstiţii, în credinţe absurde. A căutat să-i dovedească limpede că în toate aceste scorniri nu se ascunde nici un dram de adevăr. Tăcerea încăpăţînată a colegei sale lăsa însă să se înţeleagă că, singură, nu o va putea convinge pe deplin. De aceea, Lucia ceru ajutorul tovarăşei instructoare şi al colegelor.

Astfel, într-una din zile, în sala de festivităţi a şcolii, pioniera Zoller Lidia a ţinut un amplu referat despre „Superstiţii şi combaterea lor" referat care a fost urmat de discuţii.

La această adunare au participat şi tovarăşii profesori, care au arătat că superstiţiile sînt, de fapt, rămăşiţe ale vremilor obscure, îndepărtate, izvorîte din înapoierea şi întunecarea în care clasele exploatatoare îi ţineau pe oamenii simpli.

Mult timp s-a gîndit Adriana la cele auzite în adunare. Pe de o parte, Adriana nu putea să-şi alunge teama ori de cîte ori se întîmpla să-i iasă în cale vreun „semn rău" iar pe de altă parte se gîndea: „E într-adevăr caraghios: cînd omul nou descoperă noi comori în ţinuturile polare, cînd se întrupează atîtea fapte mărețe, eu... eu mai cred în pisicile negre, în coşari..." In cele din urmă, însă, puterea ştiinţei a învins, iar Adriana a alungat încetul cu încetul, credinţele ei prosteşti.

Intr-o dimineaţă, Adriana a plecat la şcoală. Trebuia s-o asculte în ziua aceea la romînă. Hop şi motanul vecinului. Afurisitul! Negru ca tăciunele, cu ochii mari şi verzi o privea pe Adriana batjocoritor parcă. Adriana a stat pe loc. Pe unde o s-o ia motanul? Intră înapoi în curte, sau îi taie calea? Motanul a şovăit şi el cîteva clipe, apoi a traversat tacticos strada. „Na, mi-a tăiat calea!" — se gîndi Adriana, dar în acelaşi timp simţi cum o cuprinde ruşinea faţă de ea însăşi. Şi atunci, şi-a luat curaj şi... a trecut.

Fireşte, la romînă a luat notă bună, pentru că, în general, e o elevă bună. Iar cînd s-a întors acasă, pentru prima oară de cînd venise motanul pe lume, Adriana îl mîngîie. Iar el, surprins de acest tratament neaşteptat, sări repede în curte, la adăpost.

— Mare prost eşti — îl mustră Adriana. — Dar să ştii totuşi că eşti un motan nostim!

Odată cu Adriana s-au luminat şi alţii. Referatul a fost binevenit şi la vreme. De atunci, Adriana nu se mai întoarce niciodată din drumul ei iar teama i s-a topit sub razele luminii adevărului.

CONSTANTIN SCRIPCA

IN CURIND, FESTIVALUL!

Concertul laureaţilor

La Moscova, într-una din însoritele zile de primăvară, sălile Casei Centrale a oamenilor de artă răsunau de cîntec şi veselie. Tinerii moscoviţi au închinat una din reuniunile lor celui de al VII-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor care se va ţine la Viena. In mijlocul lor se mai aflau şi conducători ai organizaţiilor de tineret din Guineea, Kenya şi Madagascar, care i-au aplaudat cu căldură pe tinerii artişti sovietici, laureaţi ai Festivalurilor Mondiale ale Tineretului şi Studenţilor.

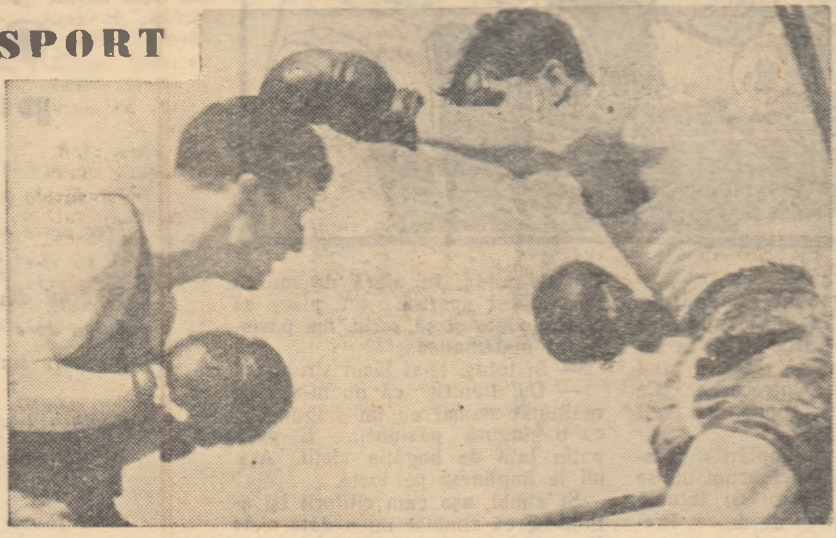
Mesaj de pace şi prietenie

Pregătirile tineretului italian pentru întîmpinarea celui de al VII-lea Festival sînt în toi. Zilnic, pe adresa comitetelor de organizare, sosesc scrisori prin care tinerii îşi exprimă dorinţa fierbinte de a participa la această grandioasă sărbătoare. Peste tot, în ţară, tinerii repetă canţonete populare care, fără îndoială, se vor bucura de succes pe estradele Vienei; la frontieră, au loc întîlniri cu tinerii din ţările vecine. Grupuri de tineri au confecţionat drapele ale popoarelor din colonii şi au strîns pe ele mii de semnături, în semn de solidaritate cu lupta de eliberare naţională a acestor popoare.

Pentru Fondul Solidarităţii

Tineretul Cehoslovaciei, în capitala căreia, în urmă cu 12 ani, a avut loc prima întîlnire a tineretului lumii, întîmpină Festivalul de la Viena cu numeroase realizări. Printre acestea un loc de seamă îl ocupă strîngerea unor sume cît mai mari pentru Fondul Solidarităţii, sume ce vor face ca la Viena să poată veni cît mai mulţi tineri din ţările capitaliste şi coloniale. Astfel, brigada tinerilor constructori de la uzinele „Klement Gottwald" din Viktovice, şi-au luat angajamentul ca în timpul liber să lucreze la proiectul unei săli de gimnastică, iar cîştigul realizat din acest proiect, să fie dat Fondului Solidarităţii.

SPORT

● *La Moscova, în cadrul întrecerilor de natație dotate cu cupa ziarului „Komsomolskaia Pravda", tînăra înotătoare Larisa Victorova a stabilit un nou record unional la 100 m spate, cu timpul de 1:13,2.*

● *Iolanda Balaş a sărit în înălţime 1,75 m. Cu acest rezultat, ea a îndeplinit norma prevăzută pentru selecţionarea în lotul olimpic de atletism al R. P. Romîne.*

● *Cel mai frumos meci al reuniunii de verificare a lotului de box, care ne va reprezenta la campionatele europene de la Lucerna (Elveţia), a fost acela dintre I. Mihalik—V. Czekely, cîştigat de primul.*

In fotografie: *Mihalik fentează o „laterală" expediată de Czekely.*

tolba cu scrisori

agii mei prieteni, trebuie să ştiţi na dintre cele mai mari bucurii ale ului este sporirea plicurilor primi-e la voi. Ştiu că voi iubiţi Partica care vă asigură o copilărie fericică iubiţi frumuseţile patriei noas-şi rîndurile voastre exprimă aceasragoste în zeci şi zeci de scrisori. lanşa de poezii pe care mi le-aţi s în ultima vreme m-a convins ă mai mult că literatura înfrumuse-a sufletele oamenilor şi aproape că există copil care să nu fi încercat alcătuiască stihuri. Desigur, voi, îmi trimiteţi poeziile, nu vă gînnumai decît că atunci cînd veţi fi , veţi deveni poeţi. A fi poet nu o meserie pe care o poţi învăţa o şcoală, de pildă, sau trăgînd cu a ochiului la meşterii mai iscu- Poetul necunoscut care a făcut să ne pentru întîia oară nemuritoa- cîntări ale Mioriţei, a adunat în t versurile aplecat pe coarnele ului sau luptînd cu furtunile şi cu ericul. Marele scriitor sovietic, im Gorki, a străbătut toată Rusia ru a cunoaşte adevărata viaţă a poporului şi a învăţat peste douăzeci de meserii. La noi, dintre poeţii contemporani, Tudor Arghezi a învăţat tainele muncii tipografului, Mihai Beniuc este un biolog recunoscut, iar Veronica Porumbacu a fost învăţătoare.

Nu te poţi aşeza la masa de scris pentru a scrie o poezie aşa cum ai scrie un articol la gazeta de perete sau o temă la gramatică. Nu orice propoziţiune venită în minte, împodobită cu vreo rimă, poate fi vers! Sînt prieteni care mi-au trimis astfel de versuri:

„Primăvara a sosit
Au înflorit ghiocei
Păsărele au venit
Pe cîmp au apărut miei!"

Cele spuse în aceste versuri sînt adevărate: lucrurile se petrec în natură aşa cum sînt expuse aci. Dar poezia nu lasă nici o amintire în suflet, nici o imagine nu rămîne săpată pe placa subţire a memoriei şi se uită uşor, sunetele se sting, se topesc în văzduh asemeni unor frunze, toamna...

Ii rog pe prietenii mei să nu se supere pe mine că nu le răspund tuturor în paginile gazetei şi — mai ales — nu le public toate poeziile trimise. Uneori, nu poţi să dai un răspuns mai pe larg, nici nu avem spaţiu suficient pentru asta, unor poezii ca aceea scrisă de **Lupan Elena** din Bacău:

„Primăvara e zbîrlită
Cînd ninge, cînd plouă,
Dar toate-s trecătoare şi se risipesc
Se face cald şi ghioceii cresc..."

Micii mei prieteni, care-mi trimit versuri îşi vor vedea numele tipărit în gazetă, în caseta alăturată iar din articolele pe care le vor citi de acum înainte la rubrica „Tolba cu scrisori", vor trage învăţăminte cu toţii, desigur. La redacţie, primim în ultima vreme din ce în ce mai multe poezii. Asta e bine, dragi copii! Moşul le va citi pe toate şi vă va da, după puterile lui, sfaturi. Trebuie să ştiţi însă că de mare folos vă vor fi lecţiile tovarăşilor învăţători şi profesori, cărora vă sfătuiesc să le arătaţi mai întîi, cele scrise.

Vă urează spor la învăţătură şi... la poezie.

Moş Toma Poştaşul

Publicăm mai jos numele unor cititori care ne-au trimis versuri şi proză: SAVU ION (Vulcana Băi); ARDELEANU GABRIELA (Tg. Jiu); SECUIU VENIAMIN (Buzău); STRECHE VIORICA (Călăraşi); DOGAN ION (Plosca); MOISESCU ION (Stăneşti); BLAJIN ELISABETA (Ploeşti); ROMAN ANA (Constanţa); GODI MARIA (Medgidia); SUCIU GEORGETA (Tîrnăveni); SEUL TRAIAN (Suceava); IOANID GHIOCEL (Iaşi); URIUC GEORGETA (Slăveşti); TRENTEA VERONICA (Ploeşti); PREOTEASA PETRE (Craiova); VOICU LEONORA (Craiova); BERE MARIOARA (Jucul de Jos); BRIGHER LIDA (Focşani); CEVEŞ LUCREŢIA (Bucureşti); COJOC VALERIA (Bistriţa); STANCIU NICOLAE (Ştefan cel Mare); JUCAN TEODOR (Jucul de Jos); EFTIMIE IOAN (Bucureşti); MANTALE ION (Tansa); MATEI SILVIA (Ibăneşti); S. G. (Tr. Măgurele); PETRE RAICA (Reşiţa); SAVA VASILE (Grădiştea); FATU EUGENIA (Vadu-Paşii); MOLDOVEANU CORNELIA (Perşinari); STOCIŢA ŞTEFANIA (Bucureşti); PACULESCU CRISTINA (Bucureşti); VOICU PARASCHIVA (Slăveşti); POPA VIORICA (Călmăţui); VASILE şi NICOLAE ANIŢEI (Budeşti); TULBURE LEONTINA (Buciumi); DUMITRESCU MIRCEA (Craiova); TEDOSIUC CLAUDIA (Aciş); MODREA ALEXANDRU (Rîioasa); LEPADATU LIVIU (Greceşti); HERTEG AUGUSTIN (Jucul de Mijloc); FILIMON NICOLAE (Sebeş); BALAN RODICA (Oneşti); MANEA ILEANA (Sibiu); TOMULESCU AURICA (Răducăneni); VELICI ION (Babaiţa); POENARU CONSTANTIN (Cumpăna); PREDA ION şi PARASCHIV ANGHEL (Găeşti).

Carte poștală pe adresa pionierilor

București, 23 aprilie 1959.

Stimați copii,

Intîmplările care m-au hotărît să vă scriu și care ocupă spațiul „cărții poștale" de astăzi, încep cu mai mulți ani în urmă.

Pe atunci, băiatul era în clasa a patra. In prima zi a anului școlar, învățătoarea i-a întrebat pe copii cum și-au petrecut vacanța, unde s-au bronzat, cu cît s-au îngrășat... Discuția era veselă și plăcută, așa cum fusese vacanța, așa cum își doreau toți să fie anul școlar. Nu se putea ca într-o asemenea discuție să nu se nască și întrebarea: „Ce visați să deveniți, copii, cind veți fi mari?"

Se ridicară la iuțeală zeci de mîini.

Dar băiatul eroul întîmplărilor despre care vă scriu, nu se grăbi. El răspunse printre ultimii:

— Vreau să mă fac strungar. Ca tata.

Trecu toamna și iarna și primăvara — și la începutul verii, la un concurs de înot de la Palatul pionierilor băiatul ieși primul. Aplauze, urale, felicitări, flori... Crainicul sportiv al emisiunilor pentru copii îi luă o declarație și-i spuse:

— Bravo! Dacă vei continua să te antrenezi așa... mîine te văd maestru al sportului!

Băiatul zîmbi fericit.

Continuă să se antreneze și de atunci cîștigă încă multe concursuri.

Incepu clasa a cincea.

In prima zi a anului școlar, dirigintele i-a întrebat pe copii cum și-au petrecut vacanța, unde s-au bronzat, cu cît s-au îngrășat... Nu se putea ca într-o asemenea discuție să nu se nască și întrebarea: „Ce visați să deveniți, copii, cind veți fi mari?"

Se ridicară la iuțeală zeci de mîini.

Dar băiatul, eroul întîmplărilor despre care vă scriu, nu se grăbi. Acum însă colegii săi știau de ce nu se grăbește. Era doar campion interșcolar la înot. Răspunsul său nu putea fi decît unul singur.

Dar, cînd îi veni rîndul, băiatul răspunse:

— Vreau să mă fac strungar. Ca tata.

Trecu toamna și o parte din iarnă — și după anul nou, băiatul luă un premiu la un concurs de corespondențe din viața școlii. Felicitări, diplomă de premiant, un stilou și mai multe cărți primite în dar... Un reporter al „Scînteii pionierului" îl fotografie, îi strînse mîna și-i spuse:

— Bravo! Dacă vei continua să citești, să observi, să scrii așa... mîine te văd ziarist de frunte!

Băiatul zîmbi fericit.

Continuă să citească, să observe, să scrie, așa cum nu încetase să se antreneze la înot... I se publicară mai multe corespondențe, cîștigă și un concurs de recenzii, colectivul de conducere al unității îl alese redactor al gazetei de perete a unității.

Și începu clasa a șasea.

In prima zi a anului școlar... dar să nu vă mai rețin cu amănunte pe care le ghiciți. Să trec direct la zecile de mîini care se ridicară cînd noul diriginte puse întrebarea: „Ce visați să deveniți, copii, cind veți fi mari?".

Băiatul, eroul întîmplărilor despre care vă scriu, nici acum nu se grăbi să ridice mîna. Și tuturor colegilor le era limpede de ce. Premiantul concursului de corespondențe, cel mai bun corespondent din școală, nu putea da decît un singur răspuns.

Dar cînd ajunse să vorbească, băiatul spuse:

— Vreau să mă fac strungar. Ca tata.

Pe la mijlocul clasei a șasea avu loc un eveniment deosebit. Se publicară rezultatele „Olimpiadei tinerilor matematicieni". Și în primele rînduri ale cîștigătorilor se afla și numele băiatului, eroul întîmplărilor despre care vă scriu. Din nou laude, felicitări, o excursie în munți drept premiu... Un vestit matematician îl luă de după umeri și-i spuse:

— Bravo! Dacă vei continua să studiezi așa... mîine te văd profesor de seamă!

Băiatul zîmbi fericit.

Continuă să studieze matematica, așa cum nu renunțase să se antreneze la înot și să citească, să observe, să scrie corespondențe din viața școlii.

Și începu și clasa a șaptea — și în clipa cunoscută din prima zi a anului școlar, cînd la întrebarea de asemenea cunoscută, colegii celui care se număra printre cîștigătorii „Olimpiadei tinerilor matematicieni" erau siguri că acesta nu putea da decît un singur răspuns, băiatul se ridică într-un tîrziu și spuse:

— Vreau să mă fac strungar. Ca tata.

Au trecut de atunci trei ani. M-am întîlnit cu proaspătul absolvent al școlii de ucenici strungari, eroul întîmplărilor despre care vă scriu. Nu-i prea vorbăreț. Doream să aflu multe de la el, dar am reușit să-i smulg doar cîteva cuvinte:

— Viața e atît de bogată! Visezi și poți să faci atîtea și atîtea!

Eu, de pildă, în afară de munca mea iubesc sportul, îmi place să observ viața și să scriu, mă pasionează matematica...

— Și totuși te-ai făcut strungar!

— Da. Pentru că nu m-ași fi mulțumit numai cu un singur vis, cu o singură pasiune... E prea puțin față de bogăția vieții. Așa mi le împlinesc pe toate.

Și zîmbi, așa cum cititorii își amintesc că zîmbise nu o dată, ci de fiecare dată cînd își împlinea un vis.

Cu toată stima,
OCTAV PANCU-IAȘI

Gheorghe Sc

Primăvar nouă

E-aceeași primăvară... To
și cringul tresărind, și b
își spun, visînd cicori și
e aceeași parcă și e alta.

Veni-vor mîine rîndunele
Văzduhuri săgetind-albast
Prin flori de liliac și stel
cînta-vor visurile noastre..

Mereu mai mîndră, mai
frumo
ne-aprindem steaua sub c
căci dirzi, pe fiecare casă
se-nalță Meșterii Manole.

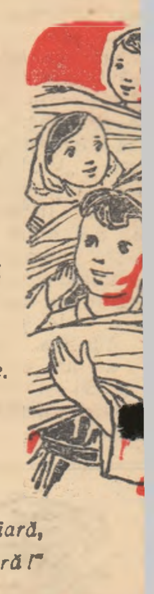
Atîtea noi apartamente,
atîtea noi ferestre-n soare
în primăvară-ntîi prezente.
Sub streșini... cite cuiburi

O, țara mea! Te creștem,
în constelația de aur...
Trecînd de mult de temeli
urcăm, pe cap să-ți punem

Căci tot mai mult te-apropi
Suindu-ți steaguri — tra
Cu fiecare primăvară,
De primăvara omenirii

Titel Constantinescu

Pionieri pe cîmp

Griul a răsărit demult. Pămîntul,
Își scaldă fața-n zare și culori.
Trec peste cîmpuri berze și cocori

Și griul din adînc și-nalță-ncet
Suind spre soare, sprintenele fire.
Foșnește seva-n lujerul subțire.

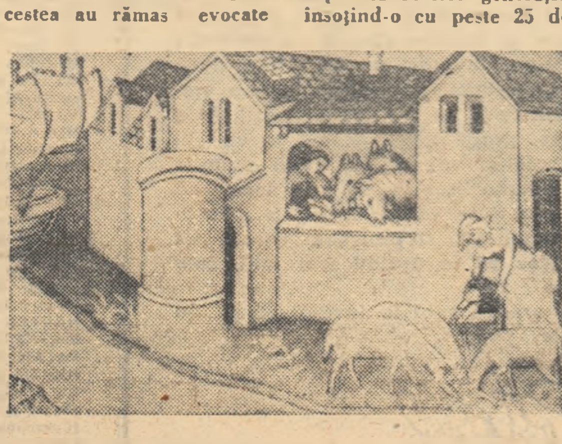
Copiii rîd și-l mîngîie cu ochii.
„Crești griu înalt... și ne-om
cunoaște iară,
Cînd ți-om culege spicele, la vară!"

Cartea minunatelor călătorii ale lui MARCO POLO

In anul 1298, între zidurile reci ale unei închisori din Genova, printre alți întemnițați se afla un om cu obrazul întunecat, numit Marco Polo. Alături de el, un tovarăș de suferință, Rusticiano din Pisa, însemna pe hîrtie povestirile lui Marco Polo călător prin meleaguri minunate.

Rînd pe rînd, pana lui Rusticiano a zugrăvit drumurile călătorului însetat de dorința de a cunoaște țări și ape necunoscute, țărmuri necercetate, pline de taină și frumusețe.

Marco Polo, întemnițat vremelnic la Genova, a colindat Asia Mică, India, Tibetul, China, Ceylonul și încă multe alte țări și în memoria sa s-au întipărit imaginile elefanților din pădurile indiene, pagodele chinezești, orașele persane vestite prin neîntrecuta măiestrie a țesătorilor de covoare. Toate acestea au rămas evocate cu pricepere în cartea lui Marco Polo.

Editura Științifică a tipărit în limba romînă această carte, care a legănat copilăria multor generații, însoțind-o cu peste 25 de stampe în culori, reproduse după vechi ediții și de o hartă a lumii, așa cum și-o închipuia Marco Polo.

Iată un mic fragment din cartea lui Marco Polo: *„In Turcmenia trăiesc trei neamuri de oameni. Sînt oameni simpli... locuiesc în munți și văi, trăiesc din creșterea vitelor și au cai și catîri scumpi. Acolo se fac covoarele cele mai mîndre din lume și cu cele mai frumoase culori".*

Pentru cititorii noștri, povestea peripețiilor lui Marco Polo va fi o lectură instructivă și plină de farmec.

TOMA GHEORGHIU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel. 17 -8 10; 17 61 00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din
Tiparul Combinatului Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".